

Actrița Draga Olteanu-Matei: „Dumnezeu m-a ajutat să depășesc toate obstacolele din viața mea”

Loreta Popa

Pe măsură ce notorietatea sa creștea, alimentată pe de o parte de film, pe de alta de teatru și televiziune, Draga Olteanu-Matei se dovedea pe deplin conștientă de responsabilitatea imensei popularități. De aceea n-a avut niciodată odihnă până n-a cizelat cu grația și răbdarea unui bijutier fiecare rol.

Jurnal Spiritual [fbshare type="button"] [google_plusone size="standard" annotation="none" language="English (UK)"]

[fblike url="http://bit.ly/1bXWR8K" style="standard" showfaces="false" width="450" verb="like" font="arial"] N-a întrecut-o nimeni în a da viață personajelor sale cu pitoresc balcanic. Și-a pus amprenta pe fiecare. E imposibil să uiți rolul din „Golgota”, sau pe cel din „Patima”, „Toamna bobocilor”, „Iarna bobocilor”, „Cucoana Chirița” și „Nea Mărin miliardar”, și câte mai sunt...

Evident spațiul nu ne permite să le amintim pe toate. Există în toate acestea o vibrație aparte, o ardere, o îndârjire numai a sa, specifică, pe care nu o poți trece cu vederea.

Când i s-a spus că va face comedie, a început să plângă și să tot plângă! Să arate că poate face dramă. Și-atunci i s-a spus că nu este de-ajuns să plângă ea, trebuie să-i facă și pe alții să plângă.

Nu a luat-o niciodată pe drumuri cunoscute de alții și a refuzat compromisurile de orice natură ar fi fost acestea. De la domnia sa am învățat să spun pe nume lucrurilor care mă deranjează, să fac și nu doar să vorbesc despre ceva anume și mai ales să stau cu fruntea sus. Ne-am cunoscut atunci când am realizat ediția de colecție dedicată Promoției de aur din 1956, afinitatea pentru teatrul, cultura și limba română apropiindu-ne și mai tare.

DO YOU LOVE SOMEONE ❖❖

Kenny Rogers

De atunci nu am uitat niciodată să sun de ziua sa de naștere, la fel cum nu am uitat să adaug numele Matei, căci aici m-a prins cu lecțiile nefăcute. Generozitatea fără margini, spontaneitatea artistică, optimismul incurabil, toate acestea definesc personalitatea actriței Draga Olteanu-Matei.

Peste toate însă există o putere de muncă pe care rar o întâlnești și care a fost răsplătită cu moneda admirației, respectului și a iubirii marelui public. Draga Olteanu-Matei a împlinit 80 de ani, sărbătoare ce ne-a prilejuit acest interviu, pentru care rămân recunoscătoare.

Atunci când oamenii aud pronunțându-se numele Draga Olteanu-Matei Este extraordinară această experiență. Am încercat-o și nu am singur care să spună că nu știe cine sunteți.

IF YOU LOVE SOMEONE **

Kenny Rogers

Mulțumesc, dar să știți că nu m-am culcat niciodată pe urechea aceasta. Eu sunt foarte bucuroasă dacă oamenii răspund sentimentelor mele cu aceeași monedă, cum se spune.

Numai că există și oameni cărora nu le-ai făcut nimic, oameni cu care nu ești pe aceeași undă, numai că eu nu mă supăr. Înțeleg lucrul acesta, așa că atunci când nu suntem pe aceeași undă eu ocolesc. Ce să le fac, asta este!

E greu să fii femeie în această meserie?

Nu a fost greu să fiu femeie în meseria mea, de fapt m-am bucurat foarte tare că sunt femeie. Când eram copil eram foarte băiețoasă și mi-ar fi plăcut să fiu băiat.

Mă jucam numai cu băieții, foarte rar cu fetițele. Eram mereu pe garduri, prin copaci, jucam țurca, sau băteam pe stradă mingea. Am făcut «di toati șeli», cum se spune pe aici. Eu sunt însă bucureșteancă get beget, născută la Spitalul Militar.

Când l-am internat pe tata la spital, Dumnezeu să-l ierte, m-am dus la general să primesc o aprobare și șeful de cabinet mi-a spus: «Doamna Draga, am fost de serviciu la arhivă și neavând ce face, ca să nu adorm, am răsfoit pe acolo. V-am găsit fișa și scria că v-ați născut cu 5,800 kg».

«Vai de mine, am fost un monstru», i-am spus. Mie îmi povestise mama mare că atunci când m-am născut mi-au pus o funduliță roșie la mână și m-au purtat prin tot spitalul ca să mă vadă lumea, așa că l-am crezut.

Ați împlinit 80 de ani, o vârstă rotundă, coaptă am putea spune. O vârstă la care puteți culege roadele copacului meseriei pe care ați slujit-o de-a lungul timpului, deși acest lucru s-a întâmplat chiar de la primii pași.

Nu mai sărbătoresc demult ziua de naștere, când trăia mama o sărbătoream pe ea pentru că s-a chinuit să mă aducă pe lume, dar dacă ea nu mai este...

Pentru mine sărbătoare este fiecare zi în care sunt sănătoasă și pot face cu adevărat ceva. Dar, nu am cum să uit când am împlinit 70 de ani. A fost ceva nemaipomenit, la care nu mă așteptam.

Domnul Dinu Săraru m-a sărbătorit alături de colegii care m-au iubit, și seara, la spectacol, mi-au dat flori. Costel Constantin a ținut un mic discurs și împreună cu cei din sală mi-a cântat „Mulți ani trăiască!”

Poate vi se pare ciudat, am lăsat să curgă timpul în voia lui pentru că și așa nu mai aveam ce să-i mai fac. Planuri nu mi-am făcut niciodată. Am fost preocupată să produc (nu am stat.

IF YOU LOVE SOMEONE **

Kenny Rogers

Ne-am cunoscut atunci când am editat ediția de colecție dedicată Promoției de aur din 1956. Am întrebat atunci, dar repet acum întrebarea de ce vi s-a spus DE AUR?

Da, așa este. Ni s-a spus „DE AUR” pentru că în seria noastră de absolvenți toți au fost talentați, toți au fost apreciați de marile personalități ale teatrului și criticii românești, toți au mers la sufletul publicului, foarte pretențios la vremea aceea, care i-a acceptat și i-a iubit.

Când ați ales acest drum al actoriei v-au susținut părinții, v-au încurajat? Cum ați ajuns să mergeți pe acest drum?

Eu nu m-am gândit că o să ajung actriță, dar a existat de timpuriu ceva. M-am pomenit dintr-o dată gândind bine, recitând bine, dansând bine – toate acestea veneau în joaca mea.

Când aveam 3 ani mi s-a dat rolul lui Iepurache-țac, cel care deschidea ușa lui Moș Crăciun; nu știu ce-oi fi făcut eu, lumea s-a amuzat, eu nu-mi aduceam aminte prea bine ce-oi fi făcut eu acolo, nu mă puteam vedea.

Atunci însă, când trebuia să optez pentru ceva, aș fi vrut să mă angajez în ansamblul armatei, ca dansatoare. Părinții mei au insistat pentru institut – n-am crezut nicio clipă că o să intru, erau peste o mie de candidați, am intrat 14 și am rămas până la sfârșit patru.

Dar de-abia la institut am conștientizat ceea ce făceam eu bine din instinct. Eu am avut profesori foarte mari: Mihai Popescu, Tudorel Popa, maestrul Șahighian, realmente un om de teatru, nu un simplu regizor. Dar am apucat în teatru parteneri ca regretatul Finți, Costache Antoniu, Ion Finteșteanu, Calboreanu, Elvira Godeanu, Ștefan Ciubotărașu, vai, nu mai spun de Emil Botta, pentru care am stat un turneu întreg lângă arlechin doar să-l văd.

Știau să folosească muzicalitatea frazei, autenticitatea, am rămas atât de puțini cei care mai știm s-o transmitem azi. Când mi s-a spus că o să fac comedie, m-am apucat de-un plâns, și-am plâns! Să arăt că pot face dramă. Și-atunci mi s-a spus: nu este de-ajuns să plângi tu, trebuie să-i faci și pe alții să plângă.

V-au dat profesorii sfaturi, v-au atenționat asupra meseriei?

Dacă vrei să înveți ceva și te interesează ca drumul tău să fie frumos, și curat în viață și bun ești atent la tot ce te înconjoară. Te orientezi după oamenii care au realizat ceva în viață, care fac ceva pentru semenii lor. Asta e de-a lungul vieții, dar un sfat pe care l-am primit de la Marcela Rusu, în primii ani de teatru, a fost să rîd norocului în față. Să nu mă plâng niciodată. Un sfat bun. Dacă vrei să ai noroc râzi norocului în față că altminteri te ocolește el pe tine!

Ce modele ați urmat? Ce exemple ați avut?

În orice epocă, tinerii sunt gata să se atașeze tuturor timpurilor de pe
mai puțin în evidență, dar eu știu cu precizie de ce generația mea a p

„personalități“, și nu către „persoane“.

Marile noastre exemple au fost uriașii actori de dinaintea noastră, mentorii noștri care nu numai că susțineau nemijlocit spiritualitatea românească, dar prin talent și interpretare depășeau cele mai proeminente figuri ale actorilor de talie internațională.

Educația primită până la vârsta majoratului, experiențele parcurse – iar generația mea a trecut prin momente foarte grele – profesorii noștri, adevărate enciclopedii, ne erau călăuze în hățișul multelor impresii contradictorii ce ne asaltau din toate părțile.

Am avut un noroc uriaș, mulțumesc lui Dumnezeu că am putut să-i prind pe toți. I-am prins de mică pentru că sunt bucureșteancă get beget, iar ai mei m-au dus la teatru de la 4 ani. Primul spectacol pe care l-am văzut a fost la Teatrul „Muncă și lumină” înființat de Mihai Ralea.

Am văzut acolo o piesă care se numea „Ocheșel și Bălăioara”, cu Raluca Zamfirescu și când am ajuns în Teatrul Național, am descoperit că fiica marelui scriitor Jimmy Zamfirescu, care-mi devenise colegă, era partenera ei într-un spectacol.

După atâția ani. Vorbesc de toți ceilalți, de Silvia Dumitrescu Timică, Elvira Godeanu, Cella Dima, Nina Diaconescu, maeștri Calboreanu, Giugaru, Birlic, Băltățeanu. Ce se întâmplă, eu pot să înșir actori mari o mie de ani, nu-i mai știe lumea.

Noi suntem în ochii publicului doar cât suntem pe scenă. Acum doar specialiștii ne mai știu. Asta e viața de actor. Mi-a dat telefon o domnișoară de la o televiziune să mă întrebe dacă am numerele de telefon ale Silviei Popovici, Constantin Rauțchi, Gheorghe Cozorici... Ce să mai spun!

DO YOU LOVE SOMEONE ^{***}

Kenny Rogers

actorii lor. Merg pe stradă, încă mă mai cunoaște multă lume, mai ales oamenii de vârstă a doua, dar sunt foarte încântată când văd că mă cunosc și elevi, pentru că ei nu au de unde să mă știe bine.

Eu apar foarte rar la televizor, filmele în care am jucat eu sunt rar date. Nu au de unde să știe. Cei din Piatra Neamț mă știu pentru că toată ziua mă văd pe stradă, înapoi și înapoi. Nu sufăr deloc când cineva nu mă cunoaște pentru că mi se pare că e firesc.

Faceți parte dintr-o generație extraordinară, unită printr-o caldă prietenie. Are prietenia vreun ingredient special, vreun secret?

Eu n-aș putea să teoretizez în privința prieteniei, sau să teoretizez în general. Pentru mine prietenia este ca o dragoste profundă și adevărată.

Dragostea adevărată este ceva cu totul deosebit de amor, ești tu însăși. Eu cel puțin le port colegilor mei o prietenie profundă și indestructibilă.

Îi simt aproape de mine, chiar dacă nu ne vedem ani întregi, chiar dacă nu ne vorbim la telefon luni întregi, dar în momentul în care ne întâlnim, am câțiva colegi cu care atunci când mă întâlnesc, e ca și cum nu ne-am despărțit niciodată de ei. Continuăm discuția de unde am lăsat-o, de exemplu se întâmplă astfel cu Bică Papaiani sau Marin Moraru.

Ați optat pentru Cinematografie, de altfel aceasta v-a făcut cunoscută rapid...

Da. Atunci când a apărut televiziunea la noi am devenit cunoscută și datorită colegilor de la Regie, care atunci când au ajuns să facă filme sau să lucreze în televiziune ne-au chemat pe noi, cei de la Cinematografie, primii.

Astfel am devenit de timpuriu cunoscuți, cu toate că profesorii noștri, care erau foarte severi, nu prea ne lăseau să ne alintăm și ne spuneau adevărul despre meseria asta, foarte serioasă, profundă și grea, iar noi nu îndrăzneau să ne numim actori, vedete, Doamne ferește!

Nu în sensul că ne-ar fi fost interzis, să nu se înțeleagă greșit, ci în sensul că ne dădeam seama cât de mult trebuie să muncim și cât de serioși și credibili trebuie să fim, cât de la inima publicului trebuie să ajungem, în admirația acestuia.

Ați fost Veta lui nea Mărin, așa vă cunoaște o țară întreagă. Așa e? L-ați iubit la fel de tare pe cât a făcut-o marele public?

DO YOU LOVE SOMEONE **

Kenny Rogers

Amza a făcut un personaj național din nea Mărin. Este marele său merit. Am jucat-o pe Veta în „Nea Mărin miliardar” și a fost o mare bucurie pentru mine. Am stat în Oltenia când eram copil, am depri foarte bine dialectul oltenesc.

Am vorbit cu Amza atunci, când m-a chemat să joc, și când i-am spus cât sunt de fericită. Chiar am vorbit cu Amza și îi spuneam că aș fi fost foarte supărată dacă nu mă alegea pe mine.

Îmi amintesc că eram cu toții emoționați la scena cu tortul, deoarece nu era decât unul. Dacă nu ieșea din prima, altul nu mai era. Dar când s-a strigat „Motor!” totul a ieșit cum s-a văzut în film.

Aveți o căsnicie de-o viață. Ce a reușit să vă țină uniți? Întreb acest lucru pentru că în ziua de astăzi e ceva normal, ne semnificativ, că doi tineri se despart relativ repede după ce se căsătoresc. Lipsesc respectul, iubirea?

Eu și soțul meu suntem o singură persoană și trăim fiecare moment împreună, clipă de clipă; sigur că trecem prin necazurile vârstei, că ajungi să nu mai vezi bine, să nu mai auzi bine, să te doară picioarele...

Dacă ar fi posibil m-aș opri la vârsta la care aș fi aptă de muncă, pentru că până atunci ai niște acumulări și din momentul acela începi să guști viața, să o înțelegi mai bine, să o trăiești pur și simplu. Îmi rămâne însă regretul că nu pot să o iau de la început.

Cum spuneam, eu și soțul meu suntem o singură ființă. Acesta e secretul care nu e secret, ci doar un mare adevăr.

Atunci când v-ați lovit de obstacolele vieții, ce v-a sprijinit, ce v-a ajutat să le depășiți?

Dumnezeu m-a ajutat să depășesc toate obstacolele din viața mea. Cine te mai poate ajuta? Nu-mi place să mă bat cu pumnul în piept, eu zic Dumnezeu din convingere, din toată ființa mea.

Eu chiar așa am simțit, în momentele foarte grele din viața mea m-am concentrat foarte tare asupra aceluia lucru, am încercat să-l înțeleg, am încercat să văd de unde vine, din ce cauză, să realizez ce se întâmplă cu mine, iar în jurul meu l-am simțit pe Dumnezeu ca pe un stâlp de care mă țin. A fost stâlpul meu de sprijin în viață. În momentul acela s-a rezolvat tot. Asta am simțit eu.

Știu că scrieți, vă place acest lucru foarte mult. Ce faceți acum, la ce lucrați?

Da, scriu când vine inspirația. Uneori mai mult, alteori mai puțin. Dar acum tocmai citeam o piesă pe care mi-a trimis-o un domn Satmari și care mi-a zis că ar vrea să facă film din ea sau serial, dar văd că este piesă de teatru și nu scenariu. Să ajung până la capăt și o să văd. Are foarte mult haz, se numește „Loțiunea de cenzură”, de Sorin Satmari.

Ce înseamnă pentru Draga Olteanu-Matei pământul românesc? Întreb pentru că sentimentul acesta de patriotism a ajuns să fie blamat. A devenit rușinos să spui că iubești limba țării tale, că vrei să vezi că este scrisă corect și dacă insisti ti se spune lasă că merae și așa.

IF YOU LOVE SOMEONE **

Kenny Rogers

Nu vi se pare că toată lumea se bate cu pumnul în piept... „Tărișoara mea... România“... Ce mare a fost Caragiale! Sunt româncă, asta sunt. Asta mă alcătuiește pe mine, nu! Sunt româncă, m-am născut româncă și româncă o să mor.

Sunt o româncă dintre cele care suferă că limba română este batjocorită în halul în care este astăzi și a ajuns să fie distrusă de niște mode, altfel nu aș putea să le spun.

Un mod de a copia și de a introduce tot felul de expresii în limbă, de a nu mai respecta regulile gramaticale pe care noi l-am învățat de la învățătorii și profesorii noștri care aveau o pregătire și o dăruire extraordinare.

Am învățat limba română de la învățătoarea noastră, Dumnezeu s-o ierte!, să scriem corect, să citim, să iubim cartea, să ne exprimăm corect, să punem virgulele unde trebuie. Am mai vorbit amândouă despre acest lucru.

Am auzit aseară supercool la televizor... Înfiorător...

Eu cred că a fi român înseamnă a iubi limba țării tale, a o respecta, a iubi literatura și cultura țării tale și a le respecta, a-ți face datoria față de tine însăși, acolo unde ești și față de societatea din jurul tău, fiecare pe părticica lui.

A fi român înseamnă a te durea când auzi că se vorbește urât de țara ta.

Ne bucurăm când auzim că un român a luat un premiu sau a făcut ceva pentru țara aceasta, dar am impresia că nu se mai pune niciun preț pe calitate în zilele noastre.

DO YOU LOVE SOMEONE * 3

Kenny Rogers

E unul din motivele pentru care te poți îndurera. Mie îmi place să fac, nu să spun. Și după ce n-oi mai fi tot româncă o să fiu!

Un cuvânt de încheiere pentru cititorii noștri are doamna Draga Olteanu-Matei?

Sigur că-i mulțumesc lui Dumnezeu că m-a ajutat să ajung până la vârsta asta, chiar mă gândeam „Oare o s-o apuc!”.

Mă rog Lui pentru sănătatea mea și a celor din jurul meu, a prietenilor, a celor dragi mie, a publicului, a tuturor oamenilor. Să fim sănătoși și să avem pace și liniște sufletească.

IF YOU LOVE SOMEONE **

Kenny Rogers